

Renteudgifter kan som nævnt i § 5 fradrages i afgiftsgrundlaget. Dette gælder også renteudgifter vedrørende fast ejendom og erhvervsvirksomhed.

11) Renteindtægter efter § 19 indgår ikke i afgiftsgrundlaget.

Til § 4

I denne bestemmelse er fastsat de nærmere regler for, hvorledes afgiftsgrundlaget skal opgøres.

Efter *stk. 1* skal afgiften svares af afkastet i et kalenderår (afgiftsåret). I afgiftsåret betales der et a conto beløb, medens der foretages en endelig regulering i det følgende år. Som det fremgår af § 13, *stk. 2*, kan pengeinstitutterne få adgang til for rene kontantkonti at vælge at opgøre afgiftsgrundlaget for en periode fra 1. december til 30. november med en endelig afgiftsbetaling i december.

Efter *stk. 2* skal renteindtægter periodiseres, således at de renter, der vedrører det pågældende afgiftsår, skal medregnes til afkastet, uden hensyn til om renterne er forfaldne eller uforfaldne. Hvis der erhverves en obligation, er det således den påløbne rente fra erhvervelsestidspunktet til årets udgang, der skal medregnes. I de tilfælde, hvor udbytte af certifikater skal medregnes i afkastet, er det afgørende, hvornår der erhverves ret til udbyttet.

Ifølge *stk. 3* skal der for traditionelle obligationer m.v. alene betales afgift af den urealiserede kursværdiændring, der skyldes forkortelsen af værdipapirets restløbetid (matematisk kursregulering). De urealiserede kursværdiændringer vil normalt være kursgevinster. Ved visse såkaldte knækpantebreve, hvor de årlige ydelser ændres på et nærmere fastsat tidspunkt i løbet af låneperioden, kan der imidlertid i en overgangsperiode blive tale om en kursnedgang, når restløbetiden forkortes. Urealiserede kursgevinster og -tab, der skyldes ændringer i markedrenten, indgår derimod ikke i afgiftsgrundlaget. De årlige ændringer af kursværdien som følge af løbetidsforkortelsen opgøres på grundlag af anskaffelsessummen, idet denne hvert år reguleres i takt med forkortelsen af restløbetiden. For obligationer, der indgår i beholdningen ved udgangen af 1983, er der i §§ 24 og 25 fastsat særlige regler for opgørelsen af anskaffelsessummen og dermed for grundlaget for den matematiske kursregulering. Er værdipapiret anskaffet i afgiftsåret, beregnes der kun kursværdiændring for perioden efter anskaffelsestidspunktet.

Den matematiske kursregulering i en given periode udgør den kursændring, der ved konstant effektiv rente fremkommer, fordi restløbetiden af-

kortes (udtrækningschancen forøges). Forløbet af den matematiske kurs mod pari kan beregnes, når man kender kursen på anskaffelsestidspunktet (beregningstidspunktet) samt obligationens eller pantebrevets pålydende rente og amortisationsforløb, herunder den maksimale restløbetid.

I de tilfælde, hvor der ikke er aftalt en fast løbetid, men hvor kreditor har adgang til at opsiges fordringen til indfrielse, skal den matematiske kursopskrivning ske, som om fordringen forfaldt på det tidspunkt, hvortil den tidligst kan opsiges.

Efter *stk. 4* påvirker realiserede kursgevinster og -tab ligeledes afgiftsgrundlaget. Disse kursgevinster eller -tab konstateres ved salg af værdipapiret, eller ved at fordringen indfries. For obligationers vedkommende vil kursgevinster normalt fremkomme som følge af udtrækning. Ved opgørelsen af realiserede kursgevinster og -tab er det forskellen mellem det beløb, der er modtaget for værdipapiret, og den senest regulerede kursværdi, der skal anvendes. Sker køb og salg eller indfrielse/udtrækning i samme år, er det forskellen mellem anskaffelses- og afhændelsessummen, der skal indgå i afgiftsgrundlaget.

Afdrag på pantebreve og lignende fordringer betragtes som en delvis indfrielse og behandles således ikke efter de nedenfor omtalte regler om salg af værdipapirer.

Kursgevinster og -tab, der realiseres ved salg, foreslås inddraget i afgiftsgrundlaget over en år-række efter en saldometode, hvor 30 pct. medregnes pr. år svarende til, at mindst $\frac{1}{4}$ er indgået i afgiftsgrundlaget efter 4 år. Formålet med denne fordeling over nogle år er at modvirke på den ene side, at de afgiftspligtige i tilfælde af rentestigning tilskyndes til at udskyde afgiften ved at realisere kurstab, og på den anden side at deres beholdninger af obligationer fastlåses unødigt i tilfælde af rentefald, hvor der ved salg vil blive realiseret kursgevinster i forhold til den matematisk regulerede kurs.

Urealiserede kursændringer på investeringsforeningscertifikater, hvis afkast er omfattet af afgiften, samt værdipapirer i fremmed valuta, indgår hvert år i afgiftsgrundlaget efter *stk. 5*. Det gælder både ændringer, der hidrører fra forkortelsen af restløbetiden, og ændringer som følge af bevægelser i den effektive markedrente. I disse tilfælde finder lagerprincippet således anvendelse. På tilsvarende måde opgøres de realiserede kursgevinster og -tab som forskellen mellem på den ene side den seneste kursværdi eller anskaffelsessummen og på den anden side salgssummen.